

trek

Orlické hory 2003

aneb

Putování po bunkrech a cestách

(19. – 21.4.2003)

Tentokrát píšu zápis opět já a dostáváte označení Zrádce č. 1 až 6, respektive Z1 až Z6. To máte za to, že jste mě zradili při výstupu na nejvyšší horu Orlicek a také jste nikdo nechtěl napsat zápis o akci a svrhnuli to na mě, chudáčka ubožáčka! ☹ (Z1-Filip, Z2-Lukáš, Z3-Markéta, Z4-Olga, Z5-Káťa a Z6-Lenka, já budu SZ-statečný zapisovatel, F-foták)

19.4. – sobota

Pro mě začala akce tím, že jsem již v pátek před vlastním začátkem akce musel Z5 vyzvednout na nádraží a celý večer koukat asi po dvacáté na Pána Prstenů II. Ráno byl tedy SZ řádně nevyspalý a Z5 taky. Nicméně se ostatní Z taky moc nevyspali, protože jim jel trajekt (*ti vzdělanější dokáží rozlišit vlak a loď*) už v 6:00 z pražského hlaváče.

Z5 a SZ přistoupili v Pardubkách a pokračovali směrem Ústí n. O. a Letohrad. Mimo jiné se Z1 roztahoval po celém kupé, jak je jeho zvykem! V Letohradě si někteří skočili pro opalovací krém, jiní pro čaj, další zašli do hospy na kávu, pivo a kofolu; nebudu jmenovat, kdo si co dal, stejně je to jasné...☺ Do Těchonína jsme dorazili skoro na čas – obdiv patří ČD ☺.

V Těchoníně udělal F společnou výstavní fotku všech Z a taky SZ, akorát F bude chybět, škoda. Rychle jsme se prohákli vesnicí a překonali terénní vlnu za Těchonínem. Hned za lesem jsme našli první sníh – jak to asi bude vypadat nahoře??? Troušili jsme se, různě přeskupovali a povídali si o ledničkách... Na okraji Studenského lesa našlo nějaké Z amatérský mlýnek. To bylo něco pro Z2, který ho chtěl provoznit. Moc mu to nešlo, SZ do toho párkrát kop, ale taky nic.

Nakonec vše osvětlila Z4 a přivedla Z2 až k cíli, gratuluji!

Po chvíli jsme se ocitli u přehrady Pastviny a pokračovali svižným tempem po silnici do nějaké hospůdky. Narazili jsme na divný bufet, kde dokonce i vařili, ale po valné hromadě jsme to zavrhlí. Z3 a Z4 u toho ještě stačili probrat krov. Trošku nám zakrápalo, my zrychlili a přišli k další hospůdce v obci Pastviny, ta měla ale až od 16:00. Sedli jsme si tedy na pozadí a začali odlehčovat batohům od přebytečného jídla. Nejvíce jsme snědli piškotů od Z3.

Museli jsme se tedy spolehnout na poslední záchranu v Klášterci nad Orlicí. Čekání se ale každopádně vyplatilo – dvě půvabné servírky, velké a dobré porce, společensky unavený vrchní a velmi přijatelné ceny (pivo 10° za 13 Kč, což nejvíce kvitoval až dokonce treku především Z1). Nepochybně to byl zlatý hřeb co se týče našeho jídelníčku po všechny tři dny.

Asi po 2,5 hodinách jsme se konečně sebrali a vyrazili k Zemské bráně. Cesta frčela a byla čím dál tím hezčí.

Divoká Orlice na některých místech vyplivla pár ker, opravdu si vyhrála. Na delší chvíli jsme se zastavili až na pašerácké lávce, kde udělali pánové F a Z2 pár fotek a někteří opět obdivovali dobrou českou tesařskou práci na lávce. Odtud to bylo už jen nepatrný kousek k našemu hlavnímu cíli dne – Zemské bráně, což je kamenný silniční most, skrze nějž se vtéká řeka Divoká Orlice z Polska do Čech.. Překvapením ale bylo, když jsme asi padesát metrů před mostem narazili na ledovou cestu a to do písmene. Začali jsme hledat náhradní trasu, ta byla ale strašně dlouhá a vyčerpávající. Odměnou nám byl krásný ledopád, který se vytvořil těsně u silnice. I Z1 ho obdivoval a to je co říci!

Po krátké siestě jsme se konečně vydali do trošku větších kopců. Taky jsme konečně narazili na opevnění stavěné před druhou světovou válkou, ale žádný těžký objekt opevnění (samostatný srub) na prolezení jsme neviděli. Z4 koulela očima jako za mlada, aby se mohli Z1, Z2 a SZ kouknout do podzemí bunkru, pořád ale nic moc... Z3 a Z6 se nám trošku vzdálily, a tak jsme na ně počkali na překladišti klád. Když přišly, tak začala Z3 syčet, že na ni nečekáme. Všichni pomalinku ztichli až na Z4, která ji začala konejšit; jsou to nerozlučné divošky. Dali jsme ještě kilometr na rozcestí se zelenou (*óóó, jak krásné slovo*) a tam jsme ho spatřili! Byl velký a studený (sруб těžkého opevnění). Trošku rozbitý, tak jsme se nemohli spustit dolů. Exkurze proběhla pouze v pánské sestavě, holky venku zatím drbaly.

Nadešel pomalu čas spánku, a proto jsme začali hledat vhodné místo na postavení stanů. Z2 ale tak dlouho prosazoval seník u cesty, až jsme ho šli prozkoumat a zjistili, že to je přepych nad přepych. Po vydatné večeři před seníkem si někteří (Z6) museli nutně zavolat, poté jsme se uložili do 2. NP (pro nestavaře: druhé nadzemní podlaží, čili v tomto případě do podkroví). Místa bylo dost, sena taky. Udělali jsme si tulící lože – pěkně všichni vedle sebe natěsno, hlavně Z1 a Z4. Bylo takové teplíčko, že SZ ani nemusel dělat čaj. Raději šel s Z6 a Z3 na noční návštěvu již zmiňovaného bunkříku. Byla to docela sranda, protože někteří začali propadat panice ve tmě a vlhku... Vše se ale v dobré obrátilo a noc zahalila i náš skvělý krmelec pro velké děti z Prahy.

20.4. – neděle

Ráno, raničko, popojdi sluníčko maličko. No, tak dlouho už jsem nespal ani nepamatuju, snad jenom na koleji, ale to už je tak dávno... Z1 nás probudil asi okolo 9:00 (což je na horách dost brzo – poznámka SZ). Uvařili jsme si tedy pár deci tekutin, namačkali

věci do batohů a komando 1 (SZ, Z2, Z4) v malém předstihu vyrazilo, aby si ještě stačilo prohlédnout nějaký objekt těžkého opevnění. To se nakonec podařilo, ale komando 2 (zbytek) je předjelo. Sešli jsme se až u potůčku, kde si někteří vyčistili zoubky. Z4 musela dokonce jít tajně, protože to má prý od Z1 zakázané! To je síla, co říkáte? F se potom uplatnil u závory proti tankům ☺, viz foto. Počasí nám přálo, a tak jsme letěli po silnici jako čáry až ke kabelové spojnici telefonních vodičů linie opevnění, kde nám konečně

holky něco ukázaly... (odložily si). Po dalším kilometru nás značka zmateně zavedla do lesa, kde jsme se skoro ztratili, na obhlédnutí protitankového příkopu! Krajina byla ale přehledná, a tak jsme se asi po pěti minutách zase našli a vešli přímo do osady Hanička... akorát v čase oběda.

Chvilku jsme okukovali terén a potom si někteří šli koupit pití a zabrali jsme si stolek s výhledem na sebe. Vytáhli jsme si řízky a začali hodovat. Z6 si objednala pěkně velký smažák a kupu hranolek, mňam... Po obědě jsme plni síly vyrazili na Anenský vrch (991 m n. m.) Pevnost Hanička nebyla otevřená, a tak jsme se k ní nešli ani kouknout. Brzo jsme se přivalili na rozcestí pod Anenským vrchem. Z3, Z5 a Z6 však zdolání vrcholku vzdaly a raději se věnovaly opalování. Na vršku Z1 opět hledal nějakou zkratku, abychom měli koho hledat jako v Hrubém Jeseníku. Bez větších problémů jsme se dostali až k pěchotnímu srubu třídy ARAB, kde jsme dostali skvělou přednášku od místního nadšence do opevnění. Udělali jsme foto u zvonu, podepsali se, nerozloučili a odešli až na rozcestí U Kunštátské kaple. Tam jsme byli nuceni změnit trošku trasu, protože se nám pod nohy valil sníh, ani nevím, kde se tady vzal ☺.

Poslední úsek dne byl kupodivu velice rychlý, Z4 a Z6 udávaly ostré tempo po klikaté silničce až do sedla U Homole, kde jsme to zapíchli. Postavili jsme tři stany, Z2 byl ale tak líný, že raději spal pod širákem. Večerní pařba se uskutečnila v novém tunelovém stanu Z1, který ho dokonce s pomocí Z4 postavil. Bylo ale těsně, protože už nejsme takové kostry jako dřív ☺. SZ zažil těsně před spánkem docela šok – přešel rukou karimámu a ona na něj zasvítla, tak to zkusil znova a znova... pořad svítla, asi zázrak, fakt nevím. Ráno

jsem se od Z2 dověděl, že to způsobil nedaleký zesilovač Eurotelu – více světla do života! Dieselagregát zesilovače nás večer taky pěkně vyplašil, hlavně Z5 nemohla asi do 3 h do rána pořádně usnout... chudinka malinká.

21.4. – pondělí

Velikonoční ráno bylo nádherné. Dali jsme si čaj z vody z trávy tekoucí ze sněhu, protože už jsme neměli voděnku pitnou (Z5 nás neustále zrazovala od pití povrchové vody, ale Z2 potvrzuje podle vlastní zkušenosti, že to je v pohodě – musí se přeci posilovat imunita!). No nic, šlehačka holek začala... nejdřív se vyřádl Z1 s baretem od Z4 na hlavě a starou pomlázkou, docela sranda... To SZ už nebyl tak měkký, vzal si rovnou kůl od běžkařského značení a taky hůlky od stanu. Holky byly připraveny, a tak chlapy odešli s velkou kořistí.

Naše poslední štreka byla rychlá v důsledku hledání hospody. Trošku jsme sešli z hřebene a potom to vzali rovnou přes Vápenný vrh do Luisina údolí. Cestou jsme tlachali jaký by to bylo, kdyby treku nebylo... Odtud jsme už skoro seběhli do Zákoutí a zde jsme přímo u autobusového nádraží našli příjemnou hospůdku. Po řádném občerstvení jsme se šli opalovat a trávit na travičku – byla pohoda. Akorát Z2 si dokázal, že je chlap a vyšel si ještě na stará kolena na Šerlich, fakt úlet... Nakonec jsme se nalodili do autobusu a plnou parou zamířili do Dobrušky, kde se k nám připojil Michal a už jsme jeli do Hradce. Zde se po velkém breku oddělil SZ a tím končí zápis. Všichni Z a Michal v pohodě dorazili do Prahy a žijí spokojeným životem dodnes... ☺

